Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνέγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος . . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 19 Ἀπριλίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 20*

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 152)

6. Ὁ γιατρὸς Καχύ.

Ἡ ἡμέρα τῆς 19ης Μαρτίου διεδέχθη τὴν ταραχώδη νύκτα, ὅπου εἴδαμε τὸν Ἐρβελίν νὰ κάνῃ τὴν γνωριμία ἑνὸς δανικοῦ μολοσσοῦ, στακτεροῦ, καὶ χάρις εἰς αὐτὸν ν' ἀκούσῃ, ἀπὸ τὰ ὕψη μιᾶς στέγης τὴν ἐνδιαφέρουσα συνομιλία τῆς συμμορίας Πλόκ.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, κατὰ τὰς ἕξη τὸ πρωί, δηλαδὴ στὰ ξημερώματα, μερικοὶ κάτοικοι τοῦ σπιτιοῦ, ὅπου ἔμενε ὁ Λουδοβίκος Λερά, κατέβηκαν μὲ περιέργεια στὴν αὐλή, γιὰ νὰ μάθουν τὴν αἰτία τοῦ τρομεροῦ θορύβου ποὺ εἶχε ταράξῃ τὸν ὕπνο τους κατὰ τὰς δυόμισι μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Εἶχαν ἀκούσῃ τοὺς δύο πυροβολισμοὺς καὶ εἶχαν ρίξῃ μιὰ ματιὰ ἀπ' τὸ παράθυρό τους. Ἀλλ' ὅταν εἶδαν φῶς καὶ ταραχὴ στὴν αὐλὴ τοῦ μπάρμπα Λεζάρ, ἀπέφυγαν μὲ φρόνησι νὰ ἰδοῦν περισσότερα.

Ὅταν λοιπὸν κατέβηκαν στὴν αὐλή τους, οἱ ἥσυχοι αὐτοὶ ἀνθρωποι παρετήρησαν μ' ἔκπληξι, ὅτι κάποιος πρὸ ὀλίγου εἶχε ἡλύνῃ ἕνα μέρος τοῦ ἐδάφους, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἐξαλείψῃ μερικὲς κηλῖδες. Εἶδαν ἀκόμη ἕνα σωρὸ συντρίμματα ἀπὸ τοῦβλα [illegible] ἀσβέστη, πεσμένα ἀπὸ τὴ στέ[illegible] κ' ἕνα καπέλλο καστόρινο [illegible] πημένο ἀπὸ σφαῖρα ρεβόλβερ.

Εἶπαν ὅτι καμιὰ συμπλοκὴ [illegible] εἶχε γίνῃ μεταξὺ τῶν φοβερῶν [illegible] λατῶν τοῦ μπάρμπα Λεζάρ καὶ [illegible] ὅτι, ἐνῶ οἱ λῃσταὶ ἐκυνήγο[illegible] στὶς στέγες, κάποιος ἀπ' αὐτο[illegible] κάτω σκοτωμένος, μὲ τὸ κεφα[illegible] ἀπὸ τὸ ρεβόλβερ, καὶ ὅτι ἔπει[illegible] εἶχαν ἐξαφανίσῃ τὸ πτῶμα [illegible] μὴ ἐκτεθοῦν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτας ἐπρότεινε νὰ φέρουν τὸ καπέλλο στοῦ ὑπαστυνόμου. Ἄλλοι ὅμως, φρονιμώτεροι, ἀπήντησαν ὅτι τὸ καλλίτερο ἦταν νὰ μὴ ἀναμιχθοῦν καθόλου 'ς αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, γιὰ νὰ μὴ προκαλέσουν τὴν ἐκδίκησι τῆς τρομερᾶς συμμορίας.

Ὅλοι στὸ τέλος παρεδέχθησαν αὐτὴ τὴ γνώμη κι' ἔρριξαν τὸ καπέλλο στὴν αὐλή

[illegible] Ἐρβελίν κατέπεσε πίσω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο...» (Σελ. 152, στ. γ'.)

τοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Ὁλόκληρη ἡ συνοικία ἐσχολίασε τὸ πρωὶ τὸ νυκτερινὸ δρᾶμα. Καὶ οἱ διαφοροπωλῆται παρετήρησαν, ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι μὲ ὕφος καταχθόνιο ἐφαίνοντο σὰν νὰ παραμόνευαν στὸ δρόμο ἐνδεχόμενα συμβάντα.

Κατὰ τὰς δέκα ἡ ὥρα, εἶδαν τὸν γιατρὸ Καχὺ νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι τοῦ Λερά. Ὁ γιατρὸς Καχὺ ἦταν πολὺ δημοτικὸς στὴ Μπελβίλλη ἕνεκα τοῦ ἰδιορρύθμου ἐξωτερικοῦ του. Τὸ ἡμίψηλο, πλατύγυρο καπέλλο του ἦταν μοναδικό, καθὼς καὶ ἡ φαρδειά του ρεδιγκότα ποὺ μπερδευόταν στὰ πόδια του. Ἡ μύτη του ἦταν χονδρὴ καὶ κατακόκκινη καὶ τὸ ψαρὸ γενάκι του ἐπήγαινε πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά, ἀναλόγως τῆς ἰδιοτροπίας τοῦ ἀνέμου. Τὴν ἰδιορρυθμία του συνεπλήρωνε ἡ φωνή του, ποὺ ἦταν σβυσμένη καὶ ἀπαλὴ σὰν μικροῦ κοριτσιοῦ.

Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ ὁ γιατρὸς ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Λουδοβίκον Λερὰ ποὺ ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος.

Κάποιος γείτων ἐρώτησε τὸν Λερά, ἂν εἶχε κανέναν ἄρρωστο στὸ σπίτι του.

— Ναί, ἀπήντησεν αὐτός, ἔχω ἕνα φίλο μου ποὺ ἔπεσε τὴ νύκτα, ἐνῶ κατέβαινε τὴ σκάλα, κι' ἔσπασε τὸ κρανίο του.

Ἡ εἴδησις γρήγορα ἔκαμε τὸν γῦρο τῆς συνοικίας. Οἱ κατάσκοποι μὲ τὴ μοχθηρὴ ὄψι, μόλις ἐπῆραν τὴν πληροφορία αὐτή, διευθύνθησαν στοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Καὶ ὁ γηραιὸς κάπηλος ἄκουσε τὴν ἑξῆς συνομιλία ποὺ τὴ διηγήθηκε ἀργότερα :

— Ὡραῖα, ἔλεγε ὁ ἕνας, ὁ περίεργος ποὺ μᾶς παραμόνευε τὴ νύκτα καὶ ποὺ ὁ Πλόκ τὸν ἔρριξε κάτω μὲ μιὰ σφαῖρα, εἶνε πραγματικῶς ὁ Ἐρβελίν, ὁ ἀστυφύλαξ· γιατὶ ὁ Ἐρβελὶν ἦταν φίλος ἑνὸς ζωγράφου ποὺ κατοικεῖ 'ς αὐτὸ τὸ σπίτι.

— Φαίνεται, εἶπεν ἕνας ἄλλος, ὅτι πέφτοντας ἔσπασε τὸ κρανίο του.

— Ἐκτὸς ἂν, ὑπέλαβεν ἕνας τρίτος, ἡ σφαῖρα τοῦ Πλόκ, μαζὶ μὲ τὸ καπέλλο, τοῦ πέρασε καὶ τὸ κεφάλι !

Στὰς ἑνδεκάμισυ, ὁ Λουδοβίκος Λερὰ

ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του μ' ἕνα μεγάλο δέμα. Πράγματα χρήσιμα γιὰ τὴ θεραπεία καὶ τὴν ἐπίδεσι τοῦ πληγωμένου, ἐσκέφθηκαν.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἀληθινὰ μυστηριώδης γιὰ τὴ συνοικία, γιατὶ πρὸς τὸ μεσημέρι εἶδαν πάλι τὸν γιατρὸ Καχὺ νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ σπίτι.

— Ὁ ἄρρωστος θὰ εἶνε χειρότερα, εἶπαν οἱ γείτονες, ἀφοῦ ὁ γιατρὸς ξαναἦλθε τόσο γρήγορα!

Τέλος, κατὰ τὰς δυόμισι τὸ ἀπόγευμα, μιὰ ἁμαξα νοσοκομείου — κι' αὐτὸ ἐκορύφωσε τὴν περιέργεια — ἐσταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴ θύρα τοῦ Λερά. Καὶ σὲ λίγο δύο ἄνθρωποι ἐτοποθέτησαν μέσα στὴν ἁμαξα ἕναν ἄνδρα... ἢ μιὰ γυναῖκα· αὐτὸ δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ, γιατὶ τὸ σῶμα ἦταν τελείως σκεπασμένο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν πελατῶν τοῦ μπάρμπα Λεζάρ. Οἱ λιγοι ἐσκέφθησαν ὅτι ἦταν συμφέρον τους νὰ μάθουν σὲ ποιὸ νοσοκομεῖο ἐπήγαιναν τὸν πληγωμένο. Δύο ἀπ' αὐτούς, ἐπιφορτισμένοι νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἁμαξα τοῦ νοσοκομείου, ἐπέστρεψαν ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα καὶ διηγήθησαν στὴ συνοικία, ὅτι ἡ ἁμαξα εἶχεν ἀποθέσει τὸ φορτίον της στὸ νεκροσκοπεῖον. Ὥστε δὲν μετέφερε ἕναν πληγωμένο, ἀλλ' ἕνα νεκρό.

(Ἕπεται συνέχεια) **ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ**

Ο ΑΗΤΟΣ

Ἀνοιξιάτικο δειλὶ
Μαγεμένο τ' Ἀπρίλη.

Στὴ στράτα μαζεμένα τὴ μεγάλη
Πετοῦσαν τὰ παιδάκια ἕναν ἀητό.
—Τρέχα καὶ δόσ' του, Γιῶργο, ἐσὺ κεφάλι!
—Ἀμόλα τὴν καλούμα ἐσύ, Τοτό!

Καὶ τρέχει τὸ μικράκι μὲ λαχτάρα
Τραβῶντας τὸν ἀητό του ὅλῳ χαρά·
Μὰ δὲν πετάει ἐκεῖνος! τί κατάρα!!..
—Γιὰ δέσ' του, Κώστα, ἀκόμη λίγη οὐρά!..

....Σὲ λίγο σὲ μιὰν ἄκρη μαζεμένα
Κοιτάζουν τὸν ἀητό τους στὰ ψηλὰ
Καὶ μὲ μικρὰ χαρτιὰ στρογγυλεμένα
Τοῦ στέλνουνε «μηνύματα» πολλά.

Μ' ἀγέρας δυνατὸς ἄξαφνα πῆρε
Καὶ κόβει τὴν καλούμ' ἀπ' τὸν ἀητό
—Τάκη, ἀπὸ 'δῶ!..—Στὸν κάμπο, Γιῶργο σύρε!!
Κι' ἀρχίσαν τὰ παιδιὰ τὸ τρεχατό.

Μὰ τίποτα! Μακρυὰ σ' ἕνα χωράφι
Ξεσκίστηκαν τὰ γκρίζα του χαρτιά
—Τέτοιοι εἶνε τῶν ἀητῶν, αἰθέριοι, οἱ τάφοι
Κ' ἡ ζήση των δὲν ἔχει γηρατειά.—

Καθέν' ἀπὸ τὰ ὀνείρατα τὰ αἰθέρια
Τῆς νειότης μας, πῶς μοιάζει τὸν ἀητό!
Σφιγμένο ἐκεῖ ποὺ τ' χουμε κι' αὐτό,
Λύνεται καὶ μᾶς φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια!..

ΙΩΑΝΝΗΣ Χ. ΧΕΛΜΗΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΡΣΑΚΕΙΑΔΕΣ

Ἀγαπηταί μου,

Ὁ Συμβούλιον τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρείας εἶχε μίαν ὡραιοτάτην ἰδέαν: νὰ προσκαλέσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα, τὰ Ἀρσάκεια τῶν Ἐπαρχιῶν. Ἦλθαν λοιπόν, μὲ τὰς διευθυντρίας, τὰς διδασκαλίσσας καὶ τὰς μαθητρίας των, τὸ Ἀρσάκειον τῶν Πατρῶν, τῆς Κερκύρας καὶ τῆς Λαρίσσης. Καὶ ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας, αἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν εἶχαν τὴν μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ φιλοξενοῦν, εἰς τὸ ἐδῶ εὐρύχωρον καὶ ὡραῖον κατάστημα τῆς Ἑταιρείας, τὰς ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν ἀγαπητὰς συναδέλφους των. Τὰς ἐπῆγαν παντοῦ, ταῖς ἔδειξαν ὅλα τὰ ὡραῖα καὶ ἀξιοθέατα τῆς πρωτευούσης. Τὰς διεσκέδασαν μὲ συναναστροφάς, μὲ χορούς, μὲ συναυλίας, μὲ παραστάσεις. Καὶ ταῖς ἔκαμναν καθημέραν — μὲ τὴν ἐπίβλεψίν των καὶ κάποτε μὲ τὰ χεράκια των, — τὰ ὡραιότερα των φαγητὰ καὶ τὰ ὡραιότερα των γλυκίσματα. Ἐκαλοπέρασαν ὡρισμένως εἰς τὸ Ἀρσάκειον τῶν Ἀθηνῶν αἱ ξέναι Ἀρσακειάδες! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι αἱ ἡμέραι αὐταὶ τῆς διαμονῆς των εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ τὴν τόσον ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῶν συναδέλφων των, θὰ μείνουν ἀλησμόνητοι εἰς ὅλην των τὴν ζωήν. Καὶ πόσαι ὡραῖαι, ἀγναὶ φιλίαι θὰ συνήφθησαν, αὐτὰς τὰς ἡμέρας, μεταξὺ αἰσθηματικῶν νεανίδων, φιλίαι προωρισμέναι νὰ διατηρηθοῦν πολὺν καιρὸν καὶ νὰ χαρίσουν ὀλίγην ποίησιν εἰς τὴν πεζότητα τῆς καθημερινῆς ζωῆς!

Ὑποθέτω, ὅτι ἡ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρεία θὰ ἐπαναλαμβάνῃ κάθε χρόνον τὴν πρόσκλησίν της. Θὰ εἴμποροῦν οὕτω πολλαὶ ἀρσακειάδες, μέλλουσαι διδασκάλισσαι, νὰ ἐπισκέπτωνται μίαν φορὰν τὰς Ἀθήνας καὶ ἐκτὸς τῶν ἀγωνιωδῶν ἡμερῶν ποὺ ἔρχονται διὰ νὰ δώσουν τὰς τελευταίας των ἐξετάσεις καὶ δὲν προφθάνουν νὰ ἴδοῦν, νὰ χαροῦν τίποτε. Καὶ αὐτὸ θὰ τὰς ὠφελῇ πολύ. Θὰ μανθάνουν πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν μαθαίνονται τόσον εὔκολα ἀπὸ τὰ βιβλία. Ἔπειτα εἶνε ὠφέλεια καὶ διὰ τὰς ἀρσακειάδας τῶν Ἀθηνῶν, νὰ δέχωνται κάθε τόσον «εἰς τὸ σπίτι των», νὰ συνηθίζουν εἰς τὰ τόσον γυναικεῖα καθήκοντα τῆς φιλοξενίας. Καὶ τέλος εἶνε ἡ γενικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς γνωριμίας, τῆς ἐπικοινωνίας, τῆς ἀδελφοποιήσεως.

Ἠτύχησα νὰ παρευρεθῶ εἰς μίαν ἀπὸ τὰς ἑορτὰς — τὴν τελευταίαν, — ποὺ ἐδόθησαν εἰς τὸ Ἀρσάκειον πρὸς τιμὴν τῶν ξενιζομένων. Ἦτο μία ἀπογευματινή, καὶ τὸ πρόγραμμά της περιελάμβανε παράστασιν καὶ συναυλίαν. Αἱ Ἀρσακειάδες τῶν Ἀθηνῶν ἔπαιξαν τὴν «Ἰφιγένειαν ἐν Ταύροις» τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Ἰ. Σακελλαρίδου, τοῦ μουσικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐμελοποίησε καὶ τὰ χορικά. Ἀ, μὰ ἦτο πολὺ ὡραία αὐτὴ ἡ παράστασις! Ὁ καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας καὶ τῆς παιδαγωγικῆς κ. Ἀρ. Κουρτίδης ἐδίδαξε τὰς νεαρὰς ἠθοποιοὺς καὶ ἡ πράγματι ψυχολογικὴ αὐτὴ διδασκαλία ἔκαμε θαύματα. Ἡ ἀρσακειὰς Μόρία Ἐλευθερίου ὑπεκρίθη τὴν Ἰφιγένειαν καὶ εἶχε στιγμὰς πάρα πολὺ εὐτυχεῖς. Καὶ ἡ ἀρσακειὰς Ἐλπ. Παπαδιά, ἡ ὁποία ὑπεκρίθη τὸν Πυλάδην, ἔπαιξε τὸ μικρόν της μέρος ὡραιότατα. Ἐπίσης — διὰ νὰ περιορισθῶ εἰς τὰ κύρια πρόσωπα, — διεκρίθη ὡς Βουκόλος καὶ ἡ ἀρσακειὰς Θ. Μπαρμπιτσιώτη. Ἀλλ' ἐκείνη ποὺ ἀπέσπασε τὸν γενικὸν θαυμασμόν, εἶνε ἡ ὑποκριθεῖσα τὸν Ὀρέστην ἀρσακειὰς Ἀνδρ. Γεωργιάδου. Ἐπέδειξε τόσην δύναμιν καὶ τόσην χάριν, ὥστε πολλοὶ εἶπαν, ὅτι ἂν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ θέατρον, θὰ ἐγίνετο μία μεγάλη καλλιτέχνις. Καὶ σημειώσατε, ὅτι ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως δὲν ἐβοηθοῦσε διόλου τὰς νεαρὰς ἠθοποιούς. Ἦτο σχεδὸν ἡ ἀρχαία. Νομίζω, ὅτι τὰ ἀρχαῖα δράματα, διὰ νὰ παίζωνται καλά, πρέπει νὰ εἶνε μεταφρασμένα εἰς γλῶσσαν ἁπλῆν, σημερινήν. Ἀλλ' ἂν δὲν ἐβοήθησεν ὁ μεταφραστής, πόσον ἐβοήθησεν... ὁ ποιητής! Ἀ, τί ἀριστούργημα, παιδιά μου, ἡ τραγῳδία αὐτὴ τοῦ Εὐριπίδου! Τὸ παγκόσμιον θέατρον ἔχει ἀρά γε μίαν σκηνὴν ὡραιοτέραν ἀπὸ τὴν σκηνὴν αὐτὴν τῆς ἀναγνωρίσεως Ὀρέστου καὶ Ἰφιγενείας; Εἶνε ἀπὸ τὰ θαύματα τῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα μόνον οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τραγικοὶ ἤξευραν νὰ κάμνουν... Εἰς τὸ τέλος, μὲ δακρυσμένα μάτια, μικροὶ καὶ μεγάλοι ἐχειροκροτοῦσαν ἐνθουσιωδῶς. Εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι ἐνθουσιωδέστερα ἀπ' ὅλους ἐχειροκροτοῦσαν, ἀπὸ τὸν ἐξώστην τὸν περιβάλλοντα τὴν μεγάλην αἴθουσαν, αἱ φιλοξενούμεναι, πλήρεις συγκινήσεως, ἀγάπης κ' εὐγνωμοσύνης πρὸς τὰς τόσον ὡραῖα φιλοξενούσας;...

Μετὰ τὴν παράστασιν, ἡ συναυλία. Ἡ Μανδολινάτα τῶν Ἀρσακειάδων, ὑπὸ τὸν κ. Ἀάδδαν, ἔπαιξε μὲ πολλὴν τέχνην ἐκλεκτότατα κομμάτια. Εἰς τὸ τέλος ὁ ἐ[illegible]ς καὶ κατόπιν — ἴσως τὸ συγ[illegible]ον ὅλων, — ὁ ἀποχαιρετισμός: Τ[illegible]ν αἱ ξέναι Ἀρσακειάδες θὰ ἐ[illegible]ς προσεφώνησεν ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀ[illegible]παρασκευούλα Ρίτσου. Καὶ ἀ[illegible] ἡ ἐκ Κερκύρας ἀρσακειὰς [illegible]ανη. Μεταξὺ τῶν ἄλλων εἶπε: [illegible]ας καὶ μαζί σας ἀπηλαύσαμεν τ[illegible]ας τοῦ βίου μας ἡμέρας.» Ἡ [illegible] ἀλήθεια!

[illegible]ζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ' *(Συνέχεια)*

Ἦτο ἡ συνοδεία, ἡ ὁποία περιεστοίχιζε τὸν Λούλου καὶ τὸν Τζούλην καὶ ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ταξειδίου της.

Βλέποντες τὴν πένθιμον ὄψιν τῶν παλαιῶν ἐκείνων μαύρων τειχῶν, τῶν καγγελοφράκτων παραθύρων, τῆς ἀψιδωτῆς πύλης μὲ τὰ καρφιὰ καὶ τοὺς σιδηροῦς μοχλούς, οἱ δύο νεαροὶ αἰχμάλωτοι ἔκαμαν ἀκούσιον κίνημα τρόμου, φρίκης.

Ὁ Λουλού, ἀφότου συνέβη εἰς τὸν Τζούλην ἡ φρικτὴ ἐκείνη περιπέτεια, εἶχε χάσει τὴν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην ποὺ εἶχεν εἰς τὴν δύναμιν τῶν πατρικῶν ἑκατομμυρίων. Ὁ φόβος εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν παιδικήν του ψυχὴν μὲ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ἀνθρωπίνης κακίας καὶ σκληρότητος. Ἐπερίμενε τὰ πάντα καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἀκόμη, τώρα ποὺ ἐγνώριζε τὸν χαρακτῆρα τοῦ κακοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ὁποίου εὑρίσκετο.

Ὁ Τζούλης ὅμως, ὡς παιδὶ τοῦ λαοῦ, πλέον συνειθισμένος νὰ δυσπιστῇ καὶ νὰ γογγυνίζεται, ἐξηκολούθει νὰ ὑποφέρῃ στωικῶς τοὺς πόνους ποὺ τοῦ ἐπροξενοῦσαν αἱ πληγαὶ τῶν ἀστραγάλων του. Ἐπὶ δύο ἡμερονύκτια, δὲν εἶχε παύσῃ νὰ πονῇ φρικτά. Διήρχετο τὰς ὥρας τῶν στάσεων, συστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ εὕρῃ θέσιν ἀναπαυτικὴν διὰ τὰ πληγωμένα καὶ παραμορφωμένα πόδια του. Δὲν τοῦ ἐπονοῦσαν ὀλιγώτερον καὶ τὰς ὥρας ποὺ ἐπῆγαινε καβάλλα μὲ τὸ μουλάρι, ὅταν ἠναγκάζετο νὰ τὰ ἔχῃ κρεμασμένα.

Μὲ ὅλ' αὐτά, τὸ γενναῖον παιδὶ δὲν κατεβάλλετο καὶ εἶχεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰπαντᾷ μὲ ἀστειότητας εἰς τὸν Λουλού, ὁσάκις, ἀνήσυχος αὐτὸς καὶ ἀπηλπισμένος, τὸν ἐπλησίαζε διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πῶς εἶνε.

Εὐτυχῶς ὁ Μαρκήσιος, περὶ τὸ τέλος τοῦ ταξειδίου, ἠλάττωσε κάπως τὴν πρὸς τὸν Τζούλην σκληρότητά του. Δὲν τὸ ἔκαμε βέβαια ἀπὸ καλωσύνην ἢ μετάνοιαν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἀμέτοχος κάθε εὐγενοῦς αἰσθήματος. Τὸ ἔκαμνε μόνον ἀπὸ συμφέρον. Ἐφοβεῖτο μήπως ὁ ἀρχηγός του δὲν θὰ ἐπεδοκίμαζε τὰ ἀνωφελῆ ἐκεῖνα βασανιστήρια. Καὶ διέταξε τὸν Μαρκινόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τυλίξῃ μὲ διαλεκτὰ φύλλα τὰ πόδια τοῦ Τζούλη, νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς περιποιήσεις του. Χάρις εἰς τὸν ἐμπειρικὸν αὐτὸν ἰατρόν, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τὰ ἰαματικὰ βότανα τοῦ τόπου, ὁ Τζούλης ὑπέφερεν ὁλονὲν ὀλιγώτερον, καὶ μετὰ δύο ἡμέρας εἶδε μὲ χαράν, ὅτι τὰ πόδια του, τὰ ὁποῖα ἐνόμιζε σπασμένα καὶ χαμένα, ἐπήγαιναν τώρα καλλίτερα.

— Μπράβο, ἐσυλλογίζετό. Μὲ τὰ φύλλα τοῦ γέρου αὐτοῦ Ἀράπη, θὰ διατηρήσω ἐγὼ τὰ ποδαράκια μου. Δὲν μοῦ κακοφαίνεται καθόλου, μὰ τὴν ἀλήθεια! Θὰ μπορῶ πάλι νὰ περπατῶ, κ' ἐν ἀνάγκῃ, νά... δίνω καὶ κλωτσιές...

Καὶ βλέπων τὸν Μαρκήσιον, ὁ ὁποῖος προηγεῖτο ἔφιππος, ἐξηκολούθει:

— Ἀχ, πόσες θὰ φᾶς ἐσύ!.. Ἔννοια σου, πουλάκι μου, μὴ σὲ μέλῃ!.. Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ ὥρα σοῦ θὰ λογαριασθοῦμε οἱ δυό μας!

Εἴπαμεν, ὅτι ἡ ὄψις τοῦ Κασμπᾶ, πρὸ τοῦ ὁποίου εἶχον φόβον, ἐπροξένησε κακὴν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς δύο νέους.

— Μπᾶ; ἐφώναξεν ὁ Τζούλης· αὐτὴ εἶνε ἡ βίλλα ποὺ θὰ περάσωμε τῆς μεγάλες ζέστες τοῦ καλοκαιριοῦ; Ἐγὼ θὰ προτιμοῦσα τὴν Τρουβίλλη! (*)

— Ἀχ, καϊμένη Τρουβίλλη! ἐψιθύρισεν ὁ Λουλοὺ μὲ νοσταλγίαν.

Τοῦ εἶχε περάσῃ ὀλίγον ἡ μανία τῶν «περιπετειῶν», κ' ἐνθυμεῖτο περίλυπος τὴν πρώτην του ἡσύχον ζωήν, τὸν πατέρα του, τὴν μητέρα του... Ὤ, πόσον ἀνησυχοῦσε δι' αὐτούς! Ἀρά γε θὰ τοὺς ξανάβλεπε ποτέ;

— Τί θὰ μᾶς κάμουν ἀ[illegible]ς αὐτὴ τὴ φυλακή; ἠρώτησε τὸν Τζούλην μὲ δακρυσμένα μάτια.

— Αὐτὸ πιὰ θὰ τὸ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Φθάνει μονάχα νὰ ἔχῃ μέσα καὶ λουτρό.

«*Ἐὰν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται...*»

Κατόπιν τριῶν κτυπημάτων τοῦ Μαρκησίου, βεβαίως συνθηματικῶν, ἡ βαρεῖα θύρα τοῦ Κασμπᾶ ἠνοίχθη καὶ οἱ ταξειδιῶται εὑρέθησαν εἰς μίαν μεγάλην αὐλήν, τριγυρισμένην ἀπὸ χαμηλά, πλινθόκτιστα σπιτάκια.

Ἐν κτίριον, ὑψηλότερον ἀπὸ τἆλλα, κατεῖχε τὸ βάθος αὐτῆς τῆς αὐλῆς, καὶ πρὸ τῆς θύρας αὐτοῦ τοῦ κτιρίου, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἡ κατοικία τοῦ κυρίου, ἔβλεπες πενηντοκοντάδα ὑπηρετῶν, ἰθαγενῶν ἢ

«Μπράβο! θὰ διατηρήσω τὰ ποδαράκια μου...» (Σελ. 159, στ. 6')

εὐρωπαίων, οἱ ὁποῖοι ἔκαμναν διαφόρους ἐργασίας. Ἄλλοι ἐπεριποιοῦντο τὰ ἄλογα ποὺ ἔδεναν ἀπὸ τοὺς σταύλους· ἄλλοι ἐτάγιζαν μίαν ἀγέλην ἀπὸ λαγωνικά· καὶ ἄλλοι, παρακάτω, ἀδιάφοροι πρὸς τὰ γύρω συμβαίνοντα, προσηύχοντο γονυπετεῖς.

— Σταθῆτε ἐδῶ! διέταξεν ὁ Μαρκήσιος τοὺς ἀνθρώπους του.

Ἡ ἐξώθυρα ἐκλείσθη μὲ κρότον.

Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης κατέθησαν ἀπὸ τὰ μουλάρια των κ' ἐκάθησαν ἐκεῖ ἔξω. Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς συνοδείας των ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ διάφορα σπιτάκια τοῦ περιτειχισμένου αὐτοῦ χωριδίου.

Ὅταν ὁ Τζούλης εἶδε τὸ διαυγὲς νερὸν τοῦ ποτιστηρίου, τὸ προωρισμένον βεβαίως διὰ τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα ἄλογα, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν πειρασμόν.

— Νερό! εἶπε· κρύο νερό!.. Μοῦ φαίνεται γιὰ ἄλογα, ἀλλὰ θὰ κάμω κ' ἐγὼ τὸ μπάνιο μου!

Καὶ χωρὶς κανένα φόβον, ὁ υἱὸς τοῦ μαγείρου ἐβύθισε τὰ πληγωμένα πόδια του εἰς τὸ νερόν, ἡ δροσερότης τοῦ ὁποίου τὸν ἀνεκούφισε.

— Καὶ τώρα, εἶπεν εὐχαριστημένος, ἂς περιμένωμε νὰ ἰδοῦμε...

— Ποῦ λές νὰ εἶμαστε; ἠρώτησεν ὁ Λουλοὺ.—Αὐτὸ πιὰ... ὅσο ξέρεις, ξέρω.

— Τί ἀπαίσιο αὐτὸ τὸ σπίτι!... Μὴν εἶνε φυλακή;

Ὁ Τζούλης ὕψωσε τοὺς ὤμους.

— Τί μᾶς μέλει! εἶπε. Πρὸς τὸ πα-

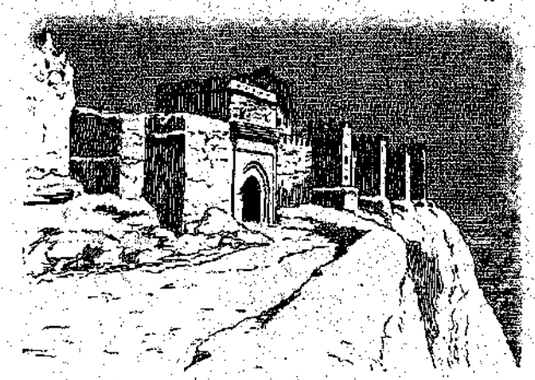

«Τὸ κατηραμένον Κασμπᾶ...» (Σελ. 151, στ. α')

(*) Μία ἀπὸ τὰς λουτροπόλεις τῆς Γαλλίας, ὅπου παραθερίζουν οἱ πλούσιοι Παρισινοί.

ρον ἐγὼ κάμνω μ' εὐχαρίστησι τὸ ποδόλουτρό μου· ἀργότερα... «Ὁ,τι εἶνε γραφτό», ὅπως λένε κι' αὐτοὶ οἱ Βεδουίνοι.

Βλέπετε, ὅτι ὁ Τζούλης ἦτο ἀρκετὰ εὐθύμος. Ὁ Λουλοὺ ὅμως ἀνεστέναξε.

— Φθάνει νὰ ξαναδῶ τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά, ἔλεγε. Τί λυπημένοι ποὺ θὰ εἶνε οἱ κακόμοιροι!..

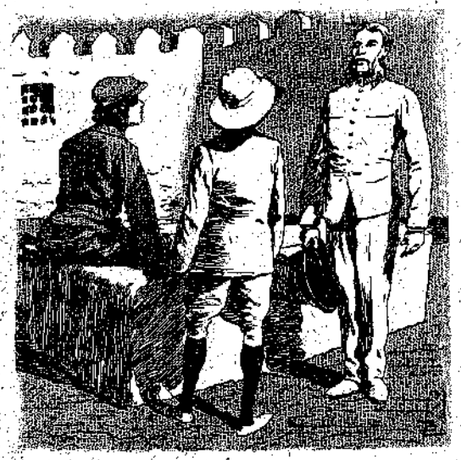

«Ἂν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ ἀκολουθήσουν...» (Σελ. 160, στ. α')

Ἡ συνομιλία αὐτὴ διεκόπη ἀπὸ τὴν ἄφιξιν ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ λευκὴν φορεσιὰν καὶ μὲ κάσκαν, ὁ ὁποῖος ὡριοίαζε μακρόθεν μὲ ἀξιωματικὸν ἀποικιακοῦ στρατοῦ. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε περισσότερον, ἐφάνη εἰς τὰ παιδιὰ μᾶλλον ὡς ὑπηρέτης ἀρχοντικῆς οἰκίας. Δὲν εἶχε μουστάκι, καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του ἐκοσμεῖτο μὲ τὰς κλασσικὰς φαβορίτας. Ἐκτὸς τούτου, εἰς τὰς γωνίας τοῦ κολλάρου του, ἀντὶ ἀριθμοῦ, ἦτο κεντημένον ἀπὸ ἕνα Δ καὶ ἀπὸ ἕνα στέμμα.

Εὐγενέστατα, ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς ὑπεκλίθη πρὸ τῶν δύο παιδίων καὶ τοῖς εἶπεν:

— Ἐὰν οἱ κύριοι εὐαρεστοῦνται νὰ μὲ ἀκολουθήσουν, θὰ τοὺς ὁδηγήσω εἰς τὰ δωμάτιά των.

Κατάπληκτος ὁ Τζούλης πρὸ τοῦ ἀπροσδοκήτου, ἔσπευσε νὰ βγάλῃ τὰ πόδια του ἀπὸ τὸ λουτρὸν κ' ἐδοκίμασε νὰ σηκωθῇ. Εἶδε τότε μὲ χαράν, ὅτι ἠμποροῦσε σχεδὸν νὰ στέκεται ὄρθιος.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κατώρθωνε καὶ νὰ περιπατήσῃ, ὁ θαλαμηπόλος, πάντοτε εὐγενής, τὸν ἐπλησίασε.

— Μοῦ ἐπιτρέπει ὁ κύριος νὰ τὸν βοηθήσω; ἐπρότεινε, προσφέρων τὸν βραχίονά του. Βλέπω, ὅτι ὁ κύριος ἔπαθε κάποιο ἀτύχημα...

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· ἕνα μικρὸ ἀτύχημα... Ἐφόρεσα πάρα πολὺ στενὰ παπούτσια...

Κοῦτσα-κοῦτσα, στηριζόμενος εἰς τὸν βραχίονα τοῦ ὑπηρέτου, ὁ Τζούλης ἠμπόρεσε νὰ περιπατήσῃ. Ὁ Λουλοὺ, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, τὸν ἠκολούθησεν.

Ὁ ὁδηγός των ἐκτύπησε τὴν μεγάλην θύραν τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου. Ἀμέσως ἠνοίχθη μία μικρὰ θυρὶς ἐπ' αὐτῆς καὶ μία φωνὴ ἀπὸ μέσα ἠρώτησε:

— Ποιὸς εἶνε;

Ὁ ὑπηρέτης ἀπεκρίθη μὲ μίαν ἀκατάληπτον λέξιν, ἡ ὁποία θὰ ἦτο σύνθημα, διότι ἀμέσως ἡ θύρα ἠνοίχθη διάπλατη.

Εἰσῆλθον καὶ, ἀκολουθοῦντες πάντοτε τὸν ὁδηγόν των, ἐπροχώρησαν διὰ λαβυρίνθου διαδρόμων καὶ κλιμάκων, ἕως ὅτου ἔφθασαν ἐνώπιον τρίτης θύρας, μικροτέρας.

— Διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Τζούλης ἀσθμαίνων. Τί μεγάλο σπίτι! Φαντάζομαι τί εἰσόδημα θὰ ἔδιδεν, ἂν ἦταν στὸ Παρίσι, στὴν πλατεῖα τῆς Ὄπερας!..

Καὶ ἡ τρίτη αὐτὴ θύρα ἠνοίχθη ὅπως αἱ δύο ἄλλαι: μὲ τὸ σύνθημα.

Τὰ παιδιὰ παρετήρησαν, ὅτι κανεὶς δὲν ἐπερνοῦσεν ἀπὸ τοὺς διαδρόμους καὶ ὅτι, μόλις ἠνοίγετο μία θύρα, ὁ θυρωρὸς ἐγίνετο ἄφαντος.

Εὑρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς μίαν μεγάλην αἴθουσαν - βιβλιοθήκην, ἐπιπλωμένην κατὰ τὸ εὐρωπαϊκὸν σύστημα μὲ καθίσματα ἀπὸ μπαμπού. Εἰς τὸ μέσον, ἕνα τραπέζι ἦτο σκεπασμένον μὲ βιβλία, ἐφημερίδας καὶ περιοδικά.

— Ἰδού, κύριοι, τὸ ἀπαρταμέντο σας, ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρέτης. Ἀπ' ἐδῶ εἶνε τὰ δωμάτιά σας καὶ μία ταράτσα διὰ νὰ κάμνετε τὸν περίπατό σας. Ἂν χρειασθῆτε τίποτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κτυπήσετε. Τὸ κουδούνι εἶνε ἐδῶ, δίπλα στὴν πόρτα. Τὰ γεύματα δίδονται εἰς τὰς ἑνδεκα καὶ εἰς τὰς ἕξη.

Καὶ ἀφοῦ ἔδωσεν αὐτὰς τὰς πληροφορίας, ὑπεκλίθη εὐσεβάστως καὶ ἐξῆλθε.

Τί ὡραία θέα!

Ὁ Τζούλης καὶ ὁ Λουλοὺ ἤκουσαν τὸν κρότον τῆς θύρας, ἡ ὁποία ἐκλειδώθη ἀπέξω, ἔπειτα τὰ βήματα τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὸν ἠχηρὸν διάδρομον, καὶ ἔπειτα τίποτε. Βαθεῖα σιγή.

Τὰ παράθυρα τοῦ περιέργου αὐτοῦ διαμερίσματος δὲν ἔβλεπαν ἔξω. Ἐφωτίζετο καὶ ἀερίζετο ἀπὸ τὴν ταράτσαν, περὶ τῆς ὁποίας ὡμίλησεν ὁ ὑπηρέτης.

Ὁ Τζούλης ἐκύτταξεν ὀλίγας στιγμὰς μὲ περιέργειαν τὸ εὐρύχωρον δωμάτιον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκοντο, καὶ ἀνέκραξε:

— Ὡραῖο εἶνε,...ἀλλὰ ὄχι τόσο πρόσχαρο!... Ἔπειτα, πάρα πολλὰ κλειδιὰ στῆς πόρτας.

— Δὲν σοῦ τῶλεγα; εἶπεν ὁ Λουλοὺ· ἐδῶ εἶνε φυλακή!

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης· πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ἡ φυλακὴ αὐτὴ εἶνε πολὺ *κόμφορταμπλ!*

— Πάντα ὅμως φυλακή, ἐξηκολούθησεν ὁ υἱὸς τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἕτοιμος νὰ κλαύσῃ. Ὤ, θάργήσω πολὺ νὰ ξαναΐδω τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμμά. Ποιὸς ξέρει πόσον καιρὸ θὰ μείνωμε φυλακισμένοι ἐδῶ μέσα! Ἴσως καὶ γιὰ πάντα.

— Μὴ λὲς ἀνοησίες, Λουλού μου! εἶπεν ὁ Τζούλης, προσπαθῶν νὰ παρηγορήσῃ τὸν φίλον του διὰ τῆς λογικῆς. Εἶνε δυνατὸν νὰ μᾶς κρατήσουν γιὰ πάντα ἐδῶ μέσα; Τί; γιὰ νὰ μᾶς τρέφουν;...

— Τότε λοιπόν, τί θὰ μᾶς κάμουν;

— Ἀπλούστατα, θὰ μᾶς κρατήσουν, μόνον ἕως νὰ πληρώσῃ ὁ κ. Ρισανὲλ ἕνα γενναῖον ποσὸν, διὰ νὰ ἀνακτήσῃ τὸν ἀγαπημένον του Λουλού. Κι' ἐπειδὴ ὁ κ. Ρισανὲλ θὰ πληρώσῃ γι' αὐτὸ ὅσα τοῦ ζητήσουν, σὲ λίγες ἡμέρες θὰ μᾶς στείλουν νὰ τὸν βροῦμε. Νὰ το!

Ὁ συλλογισμὸς αὐτὸς, λογικώτατος, καθησύχασε τελείως τὸν Λουλοὺ, εἰς τὸν ὁποῖον ἄλλως τε οἱ εὐγενεῖς τρόποι τοῦ λευκοφόρου ὑπηρέτου εἶχον ἤδη κάμει καλὴν ἐντύπωσιν.

Ἐλησμόνησε σχεδὸν ὅτι ἦτο κλειδωμένος εἰς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο «ἀπαρταμέντο» καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τριγυρίζῃ.

«Ἠνοίχθη μία θυρίς...» (Σελ. 160, στ. α'.)

Ὁ Τζούλης, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, ἐκάθισεν εἰς μίαν πολυθρόνα καλαμοπλεκτὸν καὶ ἄπλωσε τὰ πληγωμένα του πόδια εἰς μίαν καρέκλαν.

— Μὰ τὸ ναί, εἶπε, ἐγὼ δὲν εἶμαι καθόλου ἄσχημα ἐδῶ μέσα, καὶ θὰ καθόμουν εὐχαρίστως ἕως νὰ γίνουν καλὰ τὰ πόδια μου.

Ὁ Λουλού, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει τὴν περιοδείαν του, δὲν ἔπαυε νὰ ἐκβάλῃ κραυγὰς θαυμασμοῦ.

Ἀνοίξας τὴν δεξιὰ θύραν, εἶδεν ἕνα κοιτῶνα πολὺ ὡραῖα ἐπιπλωμένον, μὲ στδηρὰ κρεββάτια ποὺ εἶχαν καὶ κουνουπιέραν, καὶ μὲ μίαν πλήρη τουαλέττα.

Ἀνεκοίνωσε τὰς ἀνακαλύψεις του εἰς

τὸν Τζούλην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ταράτσαν.

Τότε ἐξέβαλε τέτοιαν κραυγὴν θαυμασμοῦ, ὥστε ὁ Τζούλης, μὲ ὅλους τοὺς τούς πόνους, ἐσηκώθη διὰ νὰ ἴδῃ τί ἦτο ἐκεῖνο ποὺ ἐνθουσίαζε τόσον τὸν μικρὸν του φίλον.

Ἀλλ' ἅμα εὑρέθη πλησίον του, ἐμαγεύθη ἐπίσης καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ θεάματος.

Ἡ ταράτσα ἐκείνη, προφυλαγμένη ὑπὸ στέγην, εἶχε σχῆμα τετράγωνον, ἀλλὰ μόνον αἱ δύο της πλευραὶ περιωρίζοντο ὑπὸ τοίχων.

Ὁ ἕνας ἦτο ὁ τοῖχος τοῦ ἀπαρταμέντου των. Ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἠνοίγοντο μία ὑαλίνη θύρα καὶ δύο παράθυρα, μὲ δαντελένια παραπετάσματα, μαρτυροῦντα ὅτι ἐκεῖ μέσα κατοικοῦσεν Εὐρωπαῖος, πιθανῶς ὁ κύριος αὐτοῦ τοῦ φρουρίου.

Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον ἦτο ἡ θέα ποὺ ἔδλεπαν ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ταράτσας ἐκείνης, ἡ ὁποία ἐδεσπόζεν ὅλης τῆς κοιλάδος ὡς ἀληθινὴ ἀετοφωλιά.

Ἦτο κτισμένη ἐπὶ ἀντερείσματος, τὸ ὁποῖον ὑπεβάσταζε κάθετον τεῖχος, λαξευμένον ἐπὶ τοῦ βράχου, ὕψους διακοσίων περίπου μέτρων.

Κάτω, αἱ φυτεῖαι τῆς πεδιάδος ἐφαίνοντο ὡς σκόρπια κουρέλια διαφόρων χρωμάτων. Παρὰ τὴν βάσιν τοῦ τείχους, ἄλογα, βόσκοντα εἰς ἕνα περίβολον, ἐφαίνοντο μικρὰ ὡς σκύλοι.

Δεξιᾷ, ἡ θέα διεκόπτετο ὑπὸ βράχων ἀποκρήμνων, οἱ ὁποῖοι ἔκλινον ἄνωθεν ἑνὸς ποταμοῦ, στιλβοντος εἰς τὴν ἐσχατιὰν τῆς κοιλάδος. Ὁλόγυρα, τὰ ὑψώματα ἦσαν κατάφυτα ἀπὸ σχοίνους καὶ θύμους, πέραν δέ, πρὸς δυσμάς, αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἐστολίζοντο ἀπὸ τὸ ἀργυρόχρουν φύλλωμα τῶν ἐλαιῶν, ἀπὸ τὸ βαθυπράσινον τῶν συκεῶν καὶ ἀπὸ τὰ κατάκκινα ἄνθη τῶν ροιῶν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἀκέφαλον πτηνόν;

Ποῦ εἶνε τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ πελαργοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκπετᾷ ἀπὸ τὴν φωλεάν του; Καὶ ἂν δὲν ἔχῃ, πῶς εἰμπορεῖ νὰ πετᾷ;... Μὴν ἀνησυχῆτε. Τὸ κεφάλι ὑπάρχει, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν ποῦ τὸν ἐπῆρεν ἡ φωτογραφία, δὲν φαίνεται. Εἶνε ἕνα περίεργον *ἐνσταντανέ*.

Ἰαπωνικὸν ἔθιμον

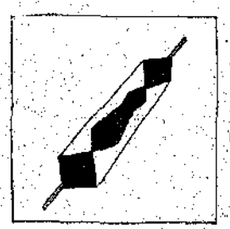

Τὸ χρωματιστὸν αὐτὸ χαρτί, ἔτσι παράξενα διπλωμένον ὅπως τὸ βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα, προσκολλᾶται, εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἀπέξω ἀπὸ κάθε δέμα περιέχον ἐν οἱονδήποτε δῶρον. Ὁ Ἰάπων ποὺ λαμβάνει ἕνα δέμα μὲ τὸ σημεῖον αὐτό, ξεύρει, πρὶν τὸ ἀνοίξῃ, ὅτι τοῦ χαρίζουν τὸ περιεχόμενον.

Ἀγελὰς νάνος

Εἰς τὸ Ποὲ-Κατλὰν τοῦ δάσους τῆς Βουλώνης, οἱ Παρισινοὶ θαυμάζουν τώρα μίαν μικρόσωμον ἀγελάδα, νάνον τῆς νήσου Ἱερσέης. Ἡ ἀγελὰς αὐτὴ ἔχει ὕψος παρὰ τὴν ὠμοπλάτην μόλις 70 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου· ἐν τούτοις εὑρίσκεται εἰς ὅλην της τὴν ἀνάπτυξιν.

Εὔκολον θαῦμα

Εἰς ἕνα ποτήρι τοῦ κρασιοῦ, ῥίψατε ἕνα μισόφραγκον ἀσημένιον καὶ ἀπὸ πάνω ἕνα πεντόφραγκον (ἢ μίαν χαλκίνην δεκάραν καὶ ἕνα δεκάλεπτον νίκελ, ἀπὸ τὰ

παλαιά.) Πῶς εἰμπορεῖτε νὰ βγάλετε τὸ μισόφραγκον, ποὺ εἶνε ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ ἐγγίσετε τὸ πεντόφραγκον ποὺ εἶνε ἀπὸ πάνω; Ἀπλούστατα: Ἐὰν φυσήξετε δυνατὰ ἐπάνω εἰς τὸ πεντόφραγκον, τὸ μισόφραγκον θὰ βγῇ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α'.) Παίγνιον

Ἐσταλὴ ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

ΡΑ	ΠΑ	ΡΟΝ	ΦΗ
Ο	ΘΥ	ΔΑ	ΔΟΝ
ΡΑ	ΘΥ	ΡΟ	ΠΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων μερῶν τῆς οἰκίας.

β'.) Λαβύρινθος

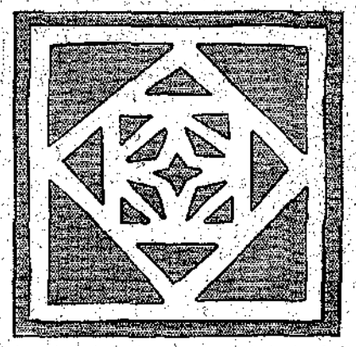

Θὰ εἰσέλθετε ἀπὸ τὴν ἄνω δεξιᾷ γωνίαν, θὰ περιέλθετε ὅλους ἐν γένει τοὺς διαδρόμους αὐτοῦ τοῦ λαβυρίνθου καὶ θὰ ἐξέλθετε ἀπὸ τὸ ἴδιον μέρος. Ἀλλὰ κανένα διάδρομον δὲν θὰ τὸν περάσετε δύο φοράς. (Ἀντιγράψατε τὸ σχῆμα καὶ χαράξατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν πορείαν σας διὰ γραμμῆς ἐρυθρᾶς.)

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐσταλὴ ὑπὸ τοῦ Χάρωνος

BON - BON - RAT - CHAT - A

Διὰ τῶν πέντε τούτων λέξεων νὰ σχηματισθῇ μία παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συναδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 18ου φύλλου

α') Ἡ μορφὴ τῆς μητέρας του σχηματίζεται ἀριστερᾷ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, κάτωθεν τοῦ φράκτου, καὶ φαίνεται ὅταν ἡ ἀριστερὰ πλευρὰ γίνῃ βάσις.—β') Aidetoi; le ciel t'aidera. —γ') Ἄλπεις, Ἄνδεις, Ἰμαλάϊα, Καύκασσος, Οὐράλια.

Ιδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΜΙΑ ΠΡΟΛΗΨΙΣ

Ὅταν ἤμουν στὴν ἐξοχήν, ἤκουσα ἀπὸ τὸν δάσκαλον τοῦ χωριοῦ μίαν περίεργον ἱστορίαν, ἡ ὁποία τοῦ συνέβη καὶ ἡ ὁποία δείχνει πόσον γελοῖοι εἶνε αἱ προλήψεις, ποὺ δυστυχῶς ὑπάρχουν ἀκόμα μερικοὶ ἄνθρωποι νὰ τὰς πιστεύουν.

Μίαν ἡμέραν, ἀρρώστησε τὸ παιδὶ μιᾶς χωρικῆς μὲ φορερὸν πυρετόν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου εἶχε τὰ συνειθισμένα, παραληρήματα καὶ ἐξωφρενισμούς. Ἀλλ' αἱ γειτόνισσαι, αἱ ὁποῖαι ἐμαζεύθησαν γύρω ἀπὸ τὴν κλίνην τοῦ μικροῦ, διέγνωσαν ὅτι ἐπρόκειτο ὄχι περὶ πυρετοῦ, ἀλλὰ περὶ *ἐγγίσματος*. Πιστεύουν δηλαδή, ὅτι ὁ διάβολος *ἐγγίζει* πότε-πότε τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι τότε ἀσθενοῦν βαρύτατα καὶ διὰ νὰ γίνουν καλά, τὸ μόνον φάρμακον εἶνε τὰ χαρτιὰ κάποιου μάγου, ἀπὸ τὸ χωριὸ Λύμπια, ὁ ὁποῖος μὲ ὀλίγα σημεῖα ποὺ χαράσσει 'ς αὐτά, ἔχει τὸ προνόμιον νὰ θεραπεύῃ τοὺς τοιούτους δαιμονισμένους ὰν ἄλλος Χριστός.

Κατὰ συμβουλὴν λοιπὸν τῶν γειτονισσῶν, μισθώνεται ἕνας ἄνθρωπος καὶ στέλλεται νὰ φέρῃ τὸ περιώνυμον χάρτινο γιατρικό. Ἀλλ' ἀτυχὴς ὁ ἄνθρωπος, μὴ εὑρὼν τὸν μάγον, ἠναγκάσθη νὰ ἐπιστρέψῃ ἄπρακτος. Ἐπειδὴ δὲ ἐντρέπετο νὰ παρουσιασθῇ ἔτσι στοὺς γονεῖς τοῦ παιδιοῦ, κατέφυγε εἰς τὸν δάσκαλον, ὁ ὁποῖος, κατόπιν παρακλήσεων, ἐπείσθη καὶ ἔκαμε κρυφίως χαρτιὰ ὅμοια μὲ ἐκεῖνα τοῦ μάγου, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἰδῇ πολλάκις. Τὰ χαρτιὰ ἐδόθησαν εἰς τὸν ἄρρωστον, ὁ ὁποῖος ἔπιε σὰν χάπι τὸ ἕνα, ἐνῷ ἔβαλε τὸ ἄλλο στὸν κόρφον του. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ὅτι ὁ ἄρρωστος, ἔπειτα ἀπὸ δύο-τρεῖς ἡμέρες, ἔγινεν ἐντελῶς καλά, πρὸς θαυμασμὸν τῶν γραϊδίων τοῦ χωριοῦ, τὰ ὁποῖα σταυροκοπούμενα ἐδοξολόγουν τὸν μάγον καὶ τὰ θαυματουργὰ χαρτιά του, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δάσκαλος ἐξεκαρδίζετο στὰ γέλια διὰ τὴν ἀστείαν ἀπλοϊκότητα τῶν προληπτικῶν χωρικῶν.

Κυπριακὴ Ἀκτή

ΛΑΓΟΙ ΚΑΙ ΒΑΤΡΑΧΟΙ

Οἱ λαγοὶ τρέφουν μεγάλην εὐγνωμοσύνην πρὸς τοὺς βατράχους, διότι εἰς αὐτοὺς ὀφείλουν τὴν ζωήν των· ἰδοὺ δὲ διατί.

Μίαν φορὰν οἱ λαγοί, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ ἀρχηγοῦ των, συνηθροίσθησαν εἰς μίαν μεγάλην παδιάδα. Ἐκεῖ ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπεν: «Ὦ λαγοί, βεβαίως γνωρίζετε ὅτι τὰ δειλότερα ζῷα εἰς τὸν κόσμον εἴμεθα ἡμεῖς, καὶ ὅλαι μας αἱ δυστυχίαι προῆλθον ἀπὸ τὴν δειλίαν μας. Κατωλήγαν λοιπόν, σᾶς προτείνω νὰ ἀνιγοῦμε ὅλοι εἰς τὸν γειτονικὸν ἐκεῖνον ποταμόν. Δέχεσθε;—Ναί, ναί, ἠκούσθη παγταχόθεν. Ἐμπρός, ἂς ὑπάγωμεν νὰ αὐτοκτονήσωμεν σύσσωμοι!» Καὶ ἐξεκίνησαν ὅλοι οἱ λαγοί, βαδίζοντες ἀνδρείως πρὸς τὸν θάνατον.

Οἱ βάτραχοι τοῦ ποταμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπεφάσισε νὰ ἐνταφιασθῇ τὸ γένος τῶν λαγῶν, ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχον ἐξέλθει εἰς τὴν ὄχθην. Μόλις εἶδον τοὺς λαγοὺς πλησιάζοντας μετὰ κλαυθμῶν καὶ ὀδυρμῶν, διότι θὰ ἄφιναν πλέον ἀνενοχλήτους τοὺς λαχανοκήπους, τόσον ἐφοβήθησαν οἱ καθήμενοι οἱ βάτραχοι, ὥστε οὔτε κἂν ἐσκέφθησαν περὶ συνάψεως βατραχολαγομαχίας, ἀλλὰ πάντες ἐρρίφθησαν εἰς τὸν ποταμόν. Τότε ὁ ἀρχηγὸς τῶν λαγῶν, ἰδὼν τὰ γενόμενα, εἶπε: «Ἀλτ! οἱ βάτραχοι εἶναι δειλότεροι ἀπὸ ἡμᾶς, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἀποθάνωμεν.» Καὶ ἐπέστρεψαν χαρούμενοι, διότι δὲν θὰ ἄφιναν τοὺς λαχανοκήπους ἀνενοχλήτους.

Φαέθων

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΛΥΠΕΣ

Χθὲς σκέπαζαν τὸν οὐρανὸ
Σύννεφα μαυρισμένα.
Ἐνόμιζες φθινόπωρο,
Μὰ οἱ κῆποι οἱ σκεπασμένοι
Ἀπὸ λουλούδια, τὰ βουνά,
Τὰ δένδρα τάνθισμένα,
Σ' ἐθύμιζαν τὴν ἄνοιξι
Ποὺ ἦταν ἀπλωμένη...

Καὶ ὅλη ἡ ἡμέρα πέρασε
Χωρὶς νὰ μᾶς γελάσῃ
Μὲ σκέψεις μελαγχολικές,
Μὲ μυστηριώδη λύπη·
Τὸ ἀγεράκι μοναχὰ
Μιλοῦσε μεσ' 'ς τὰ δάση
Καὶ κλαίγανε στὸ διάβα του
Βουνά, πεδιάδες, κῆποι...

Κ' ἔλεγες: τώρα ὁ οὐρανὸς
Τὰ δάκρυα του θὰ χύσῃ...
Μὰ ὄχι!.. ἡ λύπη ἡ ἀκαιρη
Ποὺ ἔδερνε τὴ Φύσι,
Ἦταν βουβὴ καὶ πιὸ πολὺ
Σ' ἐβάρυνε ἀκόμα.
Τὴν νύκτα μόνο, τὴν στιγμὴ
Ποὺ ὁ ὕπνος μὲ καλοῦσε,
Μία ψιλή, ψιλὴ βροχὴ
Στὰ τζάμια μου κτυποῦσε,
Σὰν νάταν κλάμμα ἀληθινό,
Σὰν νἄβγαινε ἀπὸ στόμα!..

Κῦμα

ΛΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΩΠΗΞ

«Μεγαλειότατε, ἔλεγε μίαν ἡμέραν ἡ ἀλώπηξ εἰς τὸν λέοντα· ἤθελον νὰ σᾶς εἴπω ἕνα κρυφό, ἀλλὰ δὲν τολμῶ.—Ὁμίλει ἐλευθέρως, εἶπεν ὁ λέων.— Λοιπόν, μεγαλειότατε, τὸ πιστεύετε ὅτι ὁ ὄνος ἐτόλμησε νὰ ὁμιλήσῃ ἐναντίον σας;—Ἐγὼ ἐξεθείαζα τὴν δύναμίν σας, ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπέμενε τὸ ἐναντίον.

Ἀφοῦ ὡμίλησε τοιαυτοτρόπως, ἡ ἀλώπηξ ἐστάθη.

—Ἐξακολούθησε λοιπόν, εἶπεν ὁ λέων.— Ἐτελείωσα, μεγαλειότατε.— Μπᾶ! ἀλήθεια; ἤλπιζα ὅτι θὰ μοῦ ἔλεγες κι' ἄλλα. Ἂν δὲν ἔχῃς νὰ μοῦ ἀναγγείλῃς ἄλλο τίποτε, νὰ σιωπᾷς, χωρία μου, διότι τί θέλεις νὰ μοῦ κάμουν οἱ λόγοι ἑνὸς γαϊδάρου;

Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι.

ΤΟ ΟΡΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΙΩΝ

Ὁ Ἄδδισον διηγεῖται, ὅτι μελετῶν ἐσπέραν τινὰ τὴν σκέψιν τοῦ Ὀρατόριου: «οὐδεὶς εἶναι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν τύχην του», εἶδεν ἐν ὄνειρον κατὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι οἱ θνητοί, κατὰ διαταγὴν τοῦ Διός, ἔθετον εἰς τὸ μέσον μεγάλης πεδιάδος ὅλας τὰς δυστυχίας των, αἵτινες ἐσχημάτισαν ἕνα ὄρος. Μία θεά, κρατοῦσα ἓν μικροσκόπιον (ἦτο ἡ Φαντασία) εἶχε βοηθήσῃ ἕκαστον διὰ νὰ κάμῃ τὸ δέμα του καὶ διὰ νὰ τὸ φορτώσῃ εἰς τοὺς ὤμους του. Ὅτε ὅλοι ἔφεραν τὰ δέματά των, ἐλευθερία ἐδόθη εἰς ἕκαστον ν' ἀλλάξῃ τὰς δυστυχίας του μὲ ἄλλον. Αἱ ἀλλαγαὶ ἔγιναν ἀλλ' ἐπέφεραν παράπονα. Πανταχόθεν ἠκούοντο ψίθυροι καὶ ἀπελπισταὶ κραυγαί. Ἡ Φαντασία κατὰ διαταγὴν τοῦ Διὸς ἀναχωρεῖ. Τὴν ἀντικαθιστᾷ ἡ Καρτερία. Ἀμέσως τὰ παράπονα παύουν, ὁ καθεὶς λαμβάνει πάλιν τὰς δυστυχίας του, τὸ ὄρος ἐξαφανίζεται καί.... ὁ Ἄδδισον ἀφυπνίζεται.

Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας.

ΙΣΟΤΗΣ

Νεαρὸς πρίγκηψ περιπατεῖ μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν, περικυκλωμένος ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας του. Ἐνῶ περιπατεῖ, παρατηρήσεν ἕνα δεῤβίσην, ὁ ὁποῖος ἐξήταζεν ἓν κρανίον. «Τί κάμνεις ἐκεῖ;» λέγει ἐκπληκτος ὁ πρίγκηψ.

«Ἤθελα νὰ ἐγνώριζα, ἀπαντᾷ ὁ δεῤβίσης, ἐὰν αὐτὸ τὸ κρανίον ἀνῆκεν εἰς βασιλέα ἢ εἰς ἐπαίτην, καὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ καταρθώσω.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) *Πατρὶς τῶν Ἡρώων.*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡρώτων τὸν Τέλλον Ἄγραν, πόσον χρόνων εἶνε ὁ νεώτερος ἀδελφός του.

— Σὲ δυὸ χρόνια, ἀποκρίνεται, θὰ ἔχωμε τὴν ἴδια ἡλικία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀφροέσσης Θαλάσσης

***

Ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τοῦ φαγητοῦ, ὁ πατὴρ τοῦ Δημητράκη λαμβάνει μίαν εἴδησιν, ὅτι ἀπέθανε ἕνας γέρων συγγενής των.

Καὶ ὁ Δημητράκης:

— Μπαμπᾶ, ἀπὸ τώρα ν' ἀρχίσωμε νὰ κλαίμε, ἢ ἀφοῦ φᾶμε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κυματιζούσης Κυανολεύκου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 16ην Ἀπριλίου 1914.

Ὁ ΦΙΛΟΣ μας *Εὐαίσθητος Βράχος* ἔχει μιὰ μανία: Νὰ διαβάζῃ ἕνα βιβλίο καὶ νὰ φαίνεται σὰν ἀμετακίνητο. «Νὰ ἰδῇς, μοῦ γράφει, πῶς ἔχω τὰς Διαπλάσεις, θὰ νομίσῃς ὅτι αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐτυπώθησαν τὸ ἴδιο καὶ ὅλα μου τὰ βιβλία». Νὰ μιὰ μανία ποὺ μακάρι νὰ τὴν εἶχαν ὅλα τὰ παιδιά!— Ὅσον διὰ τὴν ἀπορίαν σου, δὲν εἰμπορῶ νὰ ξεύρω λεπτομερείας ἀπὸ τόσον παλαιὰ πράγματα. Φαίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς ἦτο ἀντιπολιτευόμενος· αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἐπιθεσιν κατὰ τῆς Κυβερνήσεως· διὰ τῶν Ἡρώων τοῦ 21; Ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶνε ποιήματα· εἶνε μᾶλλον πολιτικὰ ἄρθρα.

Ὑπάρχουν δύο εἴδη κολακεῖαι, *Μεγάλη Καρδιά*. Ἐκείνη ποὺ γίνεται ἐξ ὑπολογισμοῦ, ἀπὸ συμφέρον, μὲ σκοπὸν ἰδιοτελῆ (κολακεύω π. χ. ἕνα ἰσχυρόν, διὰ νὰ ἔχω ἀπὸ αὐτὸν ὠφελήματα) καὶ ἀκείνη ποὺ γίνεται ἀπὸ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην (βλέπω π. χ. μίαν φίλην, ὄχι καὶ πολὺ στενήν, μὲ κατνούργιο φόρεμα, καί, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσω, ἢ διὰ νὰ μὴ τὴν λυπήσω, τῆς λέγω ὅτι εἶνε ὡραῖον, ὅτι τὸ ἐδιάλεξε μὲ γοῦστο κτλ. μολονότι πιθανὸν νὰ ἔχω τὴν ἰδέαν, ὅτι δὲν εἶνε τὸ τέλειον τῆς κομψότητος.) Ἡ πρώτη εἶνε ἡ ποταπή, ἡ μισητή, ἡ ἀσυγχώρητος κολακεία. Ἡ δευτέρα εἶνε ἡ ἁπλῆ, ἡ κοινωνικῶς ἐπιτρεπομένη, τὸ κομπλιμέντο. Τὴν πρώτην πρέπει νὰ ποφεύγωμεν πάντοτε· τῆς δευτέρας, μόνον νὰ μὴ κάμνωμεν κατάχρησιν, διὰ νὰ μὴ γινώμεθα ἐπιβλαβεῖς, ἔστω καὶ ἀπὸ εὐγένειαν καὶ καλωσύνην.

Ναύαρχε Μιαούλη, καὶ ἡ *Μεγάλη Καρδιά* ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασίν σου περὶ ἱδρύσεως Συλλόγου εἰς τὴν Σμύρνην καὶ μοῦ γράφει, ὅτι θέλει νὰ γίνῃ μέλος καὶ εἶνε πρόθυμος νὰ κάμῃ ὅ,τι θὰ σοῦ πῇ. Ἔχε τὸ λοιπὸν ὑπ' ὄψει σου.

«Λέγουν οἱ Ρῶσσοι—μοῦ γράφει ἡ *Τρικυμιώδης Θάλασσα*.—ὅτι ἂν βρῇ κανεὶς ἄνθος πασχαλιᾶς μὲ πέντε φύλλα, θὰ εἶνε εὐτυχής. Ὅταν ἤμουν μικρή, στὴ Ρωσσία, εὕρισκα σχεδὸν πάντα. Ἐπιχείρησα καὶ φέτος νὰ βρῶ ἐδῶ, ἀλλ' ἀδίκως. Παντοῦ τέσσαρα φύλλα, καὶ κάπου-κάπου τρία. Πέντε πουθενά! Δὲν εἶμαι λοιπὸν πλέον εὐτυχής; Μὰ γιατί, δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω». Ἀφοῦ δὲν μπορῇς νὰ καταλάβῃς, σημαίνει ἁπλούστατα ὅτι ὑπάρχει εὐτυχία καὶ χωρὶς πενταφύλλην πασχαλιὰν ὅπως καὶ χωρὶς τετράφυλλον τριφύλλι.

Διασκέβασα πολύ, *Ὀμηριάς*, μὲ τὴν ἐκτενῆ αὐτὴν περιγραφὴν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ἀκριδοπολέμου. Κ' ἐδῶ κάποτε εἴχαν πέσῃ ἀκρίδες, τόσον πολλές, ὥστε ὁ σιδηρόδρομος τῆς Κηφισιᾶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ προχωρήσῃ, γλυστρῶν ἐπάνω στῆς γραμμές, ποὺ ἦσαν γεμάτες ἀπὸ λυωμένα πτώματα ἀκρίδων. Κ' ἐδῶ τότε ἠγωνεύθησαν οἱ χωρικοὶ καὶ τὰς ἐξεπάστρευσαν. Μία ἀπὸ τὰς ἑπτὰ πληγὰς τοῦ Φαραὼ τέλος πάντων!

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ναυτάκι τῆς Λέσβου*, *Ταυαλιάνος*, *Δοξασμένος Ρήνος*, *Ἔφεδρος Μπιμπίκος* καὶ *Σαφὴ Νεράϊδα*. Ἀλλὰ δὲν ἔχω τόπον νὰ ἀπαντήσω.

ΔΙΑ ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

Ὑπενθυμίζω, ὅτι Ψηφοδέλτια διὰ τὴν Α' Προκριματικὴν Ἐκλογὴν τῶν ψευδωνύμων τοῦ 1914, γίνονται δεκτὰ μόνον *μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου*.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 139ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 3ην Αὐγούστου 1913, πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Αὐγούστου - Νοεμβρίου 1913 δημοσιευθεισῶν 201 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένος Ρήνος***, 181 [10 + 6 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν φωτογραφίαν των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Βουλγαρομάχος Ἑλλάς*, 170 [9 + 6 Ε].— *Κυπριακὴ Ἀκτή*, 168 [9 + 6 Ε].— *Εὐξεινοπονία*, 163 [9+6 Ε].— *Μικρὰ Ἀριστοκράτις*, 173 [9 + 6 Ε].— *Νησιοτοπούλα*, 163 [9 + 6 Ε].— Νικόλαος Δ. Πίστης, 194 [10 + 6 Ε].— *Σημαία τῆς Ἀκροπόλεως*, 188 [10 + 6 Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, 155 [8 + 6 Ε].—*Ἥρως τοῦ 21*, 148 [8 + 6 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Ἑλληνικὴ Νίκη*, 154 [8 + 6 Ε].— *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 144 [8 + 5 Ε].— *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, 140 [7 + 5 Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Τρελλὴ Νεράϊδα*, 114 [6 + 4 Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Δόξα*, 66 [4 + 4 Ε].— *Πρίγκηψ τοῦ Βυζαντίου*, 103 [6 + 4 Ε].— *Γενναῖος Προβολιστής*, 81 [5 + 3 Ε].— *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 77 [5 + 2 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Κῦμα*, 44 [3 + 2 Ε].— *Πουλάκι Ξένο*, 35 [2 + 2 Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις***, 172 [9 + 6 Ε].—*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ Ἰσότιμοι τοῦ Α' Βραβείου τῆς Ἀνωτέρας τάξεως: *Ἀφελὴς Ξανθούλα*, 160 [8 + 5 Ε].— *Τέλλος Ἄγρας*, 193 [10 + 6 Ε].—*Ὁ Νικητής*, 166 [9 + 6 Ε].— *Ναυτοπούλα*, 144 [8 + 6 Ε].— *Συριανὴ Ἄθρα*, 131 [10 + 6 Ε].—*Ἐν τούτῳ Νίκα*, 174 [9 + 6 Ε].—*Ἰστὸς Ἀράχνης*, 160 [8 + 6 Ε].— *Πατριωτικὸς Πόθος*, 157 [8 + 6 Ε].— *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, 183 [10 + 6 Ε].—*Ἀφρόεσσα Θάλασσα*, 152 [8 + 5 Ε].— *Πληγωμένος Μαχητής*, 141 [8 + 6 Ε].— *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα*, 158 [8 + 6 Ε]. —*Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, 184 [10 + 6 Ε].—*Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, 142 [8 + 6 Ε].— *Μέλλων Ἐφευρέτης*, 192 [10 + 6 Ε].—*Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 192 [10 + 6 Ε].— *Νικήσασα Κυανόλευκος*, 158 [8 + 6 Ε].—*Ἡρωϊκὴ Σάμος*, 173 [9 + 6 Ε].— *Μελαγχολικὴ Μούσμή*, 171 [9 + 6 Ε].— *Ἔνδοξος Νίκη*, 156 [8 + 6 Ε].— *Τελέσιλλα*, 147 [8 + 5 Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Διάτρητος Κυανόλευκος*, 132 [7 + 6 Ε].— *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 128 [7 + 6 Ε].— (*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ ἀγοράσουν ἀντὶ δρ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*, 127 [7 + 6 Ε] — *Μεγάλη Ἑλλάς*, 137 [7 + 6 Ε]).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Λορελάϊ*, 115 [6 + 4 Ε].—*Ἀκτὶς Χ*, 116 [6 + 6 Ε].— *Τορπίλλη Βότση*, 118 [6 + 5 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν ἀντὶ δρ. 7 μόνον ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν 8 δραχμῶν: *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, 113 [6 + 5 Ε].— *Πανελλήνιος Πόθος*, 117 [6 + 4 Ε].— *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, 110 [6 + 4 Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Χάνει τῆς Γραβιᾶς*, 70 [4 + 2 Ε].—*Σμυρναῖος*, 88 [5 + 6 Ε].—*Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 82 [5 + 5 Ε].—Ἰωάν. Ν. Ζαγανιάρης, 75 [4 + 3 Ε'.—*Ἀτρόμητος Σωφραζόπτα*, 80 [4 + 5 Ε].—*Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπονίκης*, 74 [4 + 4 Ε].— *Πουπουλένια*, 60 [3 + 3 Ε]—*Πυθαγόρας ὁ Σάμιος*, 74 [4 + 3 Ε].—*Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου*, 55 [3 + 6 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ἥρως τῆς Ἄθρου*, 47 [3 + 2 Ε].—*Νικηφόρος Ἕλλην*, 27 [2 + 2 Ε].—Ἰωάν. Ελ. Κωνσταντόπουλος, 30 [2 + 1 Ε].—*Τέκνον τῆς Ἑλλάδος*, 38 [2 + 2 Ε].— *Τρελλὴ Ναυτοπούλα*, 36 [2 + 2 Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δοξασμένη Ἑλλάς***, 124 [7 + 5 Ε].—(*Ἰσότιμοι*, δικαιούμενοι εἰς ὅ,τι καὶ οἱ ἰσότιμοι Α' βραβείου τῆς Ἀνωτέρας Τάξεως: *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, 115 [6 + 6 Ε].—*Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, 108 [6 + 6 Ε].—*Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, 100 [5 + 3 Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Παπάκι*, 30 [2 + 1 Ε].—*Σεμνὸν Ἴον*, 58 [3 + 3 Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Μικρὴ Μελαχροινούλα*, 28 [2 + 3 Ε].—*Νικητὴς τοῦ Μπιζανίου*, 26 [2 + 1 Ε].—Εὐάγγελος Μαυρέκος, 18 [1 + 1 Ε].—*Τορπιλλοβόλον 11*, 18 [1 + 2 Ε].— *Μικρὸς Παγανίνης*, 18 [1 + 2 Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμίξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Βοσκοπούλα τῆς Δωρίδος*, 29 [2 + 1 Ε].—*Ἑλλὰς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου*, 17 [1 + 1 Ε].— *Δοξασμένος Πολεμιστής*, 8 [1 + 1 Ε].—*Ἀνόρθωσις*, 15 [1 + 1 Ε].—*Σαρανάπορον*, 12 [1 + 1 Ε].— *Σπαρτάτης*, 15 [1 + 1 Ε].—*Λουδοβίκος Μπετόβεν*, 22 [2 + 1 Ε] —*Φιλόπατρις Ἕλληνίς*, 4 [1 Ε].—Χαλασμὸς Κόσμου, 13 [1 + 1 Ε].—*Βουνὸ τῆς Μανωλιάσας*, 7 [1 + 1 Ε]. — *Ἐλευθερωμένο Κρητικόπουλο*, 8 [1 Ε].—*Σπένα τῆς Κρέσσας*, 7 [1 + 1 Ε.]

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, τῆς *Ἀνθισμένης Βαμβακιᾶς*, τοῦ *Δοξασμένου Ρήνου*, τοῦ *Ναυάρχου Μιαούλη*, τοῦ *Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης*—«Ὁ πασσάντης» τῆς *Δυνάμεως τῆς Θελήσεως*—«Τὸ ξημέρωμα» τοῦ *Ἐφέδρου Μπιμπίκου*—«Διάλογος» τῆς *Νησιωτοπούλας*—«Τὸ σχολεῖον τῆς Δυστυχίας» τῆς *Βαλκανικῆς Συμμαχίας*—«Στὴν Ἀκρογιαλιά» τοῦ *Ἐξερευνητοῦ τοῦ Ἀπείρου*—«Ὁ Γάτος μου» τῆς *Μαργαρίτας*—Μικρὰ διάφορα διάφορα.

Ἀπορρίπτονται: «Τὸ Πανηγύρι»—«Ἡ ἐκδρομή».—«Μ' ἔχει γειά»—«Μία νύξ τοῦ πολέμου»—«Κυπαρίσσια»—«Ὁ Λεβέντης» (ἀτεχνα).

Καὶ πάλιν παρακαλῶ τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ στέλλουν, κάθε φορά, ὀλίγα καὶ καλά.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς*, α. (Π. Π.) *Κουραμπιές τοῦ 1913*, α. (Ι. Τ.) *Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων*, κ. (Ε. Γ.) *Σωφὲρ Μπιμπῆς*, α. (Ε. Κ.) *Πιστὸς Πατριώτης*, α. (Π. Γ.) *Μεγάλη Ἰδέα* κ. (Α. Α.) *Μικρασιάτης*, α. (Κ. Κ.) *Σιωπηλὴ Νύξ*, α. (Τ. Π.) *Ἀνθισμένη Πασχαλιά*, κ. (Α. Κ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: *τὸ Ναυτάκι τῆς Λέσβου* (0) *μὲ Δοξασμένον Ρῆγον, Τέλλον Ἄγραν*—*ἡ Σανθὴ Νεράϊδα* (0) *μὲ Κρητικοπούλαν, Δοξασμένον Ρῆγον, Ἀήττητον Εὔζωνον*—*ὁ Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης* (0) *μὲ Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα, Εὐγενὲς Ἰδανικὸν, Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκην, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κλάδον Δάφνης, Ἐυαίσθητον Βράχον, Τέλλον Ἄγραν, Ὀνειροπόλον Καρδιάν, Ναύαρχον Μιαούλην, Φάωνα, Χάρωνα, Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων, Νικητὴν*—*ἡ Αἴγλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) *μὲ Δουλοῦδε τῆς Καρδιᾶς, Εὐαίσθητον Βράχον, Μὴ μὲ Λησμόνει, Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, Τέλλον Ἄγραν, Δοξασμένον Ρῆγον, Κάρμεν.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Πατρινὸ Ναυτόπουλο* (δὲν πειράζει, τὸ καλοκαῖρι θὰ ἔχῃς καιρὸν· εὐχαριστῶ πολύ·) *Κάστρον Καλαμῶν* (αὐτὸ ἐξέλεξα· εἰς τὸ ἑξῆς, ὅ,τι μοῦ στέλλεις διὰ τοὺς Ἑδδ. Διαγωνισμοὺς, νὰ τὸ γράφῃς χωριστά, ὄχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, διότι πηγαίνει χαμένον·) *Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης* (Ὀδηγὸν ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Δύναμιν τῆς Θελήσεως* (ἔστειλα· τὸ τετράδιον διεδιδάσθη διὰ τὴν φίλην μου ἐκείνην δὲν εἰμπορῶ νὰ ἔχω κακὴν ἰδέαν, διότι ὁ πατέρας της μετεχειρίζετο τὸ ὄνομά της, καὶ αὐτός πάλιν διὰ καλὸν σκοπόν·) *Διάτρητον Κυανόλευκον* (ἀδύνατον νὰ ψάξω τόσα χειρόγραφα, διὰ νὰ κόμω τὴν διόρθωσιν ποῦ θέλεις· ἂν τὸ ἐνθυμηθῶ, ὅταν θὰ βγάζω τ' ἀποτελέσματα, ἔχει καλῶς· ἀλλὰ δὲν ἐγγυῶμαι· ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰς ποῦ λέγεις, ὑπάρχει καὶ ἄλλη Ἄρπυια·) *Ἐν Τυτθῷ Νίκα* (ἐλήφθησαν καὶ αἱ δεύτεραι·) *Ἀφρισμένον Πέλαγος* (εἶνε ἀληθεια αὐτά; τί φοβερά!..) *Ἰόλην* (ἔστειλα· εὔχομαι κ' ἐγώ·) *Ἐρημίτιδα* (εὐχαριστῶ πολύ· ναί, εἶνε τὰ ἴδια·) *Θαλασσομάταν* (ἔλαβα. εὐχαριστῶ· τὸ Γαλλικὸν δύσκολον· ποῦ νὰ ξεύρῃ κανεὶς αὐτὰς τὰς πόλεις!) *Κανούργιες Δάφνες* (ὡραιοτάτη, χαριτωμένη ἡ ἱστορία τοῦ ἀρνιοῦ· καὶ τοῦ χρόνου λοιπόν, «θηριάκια» μου, νὰ τὸ ψήσετε καλλίτερα·) *Ἐξερευνητὴν τοῦ Ἀπείρου* (ἄ, πολὺ εὐχάριστον αὐτὸ καὶ νὰ μοῦ γράψῃς τὰς ἐντυπώσεις σου· ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾷς εἶνε ἀπὸ τὰς Καλάμας·) *Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσκάθωμα· ἔστειλα·) *Ἐλευθερωθεῖσαν Ἤπειρον* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ναί, ἦτο λάθος·) *Ἀμφισσαϊκὸν Κώνωπα* (ποῦ ξύρω; ἂν κληρωθοῦν· χαίρω διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἀδελφοῦ σου·) *Ἀριστείδην Δ. Σανθ.* (40 λεπτά·) *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Πλοίαρχον Νέμον*, κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *16ην Ἀπριλίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ *τοῦ τόμου τῆς Διαφλάσεως τοῦ 1913, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη* ***ΕΤΟΙΜΑ*** *καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.*

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 144ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου.

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19ης Ἰουνίου).

197. Λεξίγριφος

Τὸ πρῶτόν μου εὑρίσκεται
Σὲ κάθε μαγειρεῖον·
Κ' ἐκεῖ συχνὰ τὸ δεύτερον
Περιπατεῖ ἐπίσης·
Τὸ σύνολον, τεράστιον
Πανάρχαιον μνημεῖον,
Εὐκόλως, λῦτα, θὰ τὸ βρῇς,
Ὀλίγον ἂν ζητήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ἄβρας

198. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Ἑνώνων ἑνὰ μόριον
Μὲ ἕνα ἀριθμόν,
Καὶ θέτων εἰς τὸ μέσον των
Στοιχεῖον τοῦ Ἀλφαβήτου,
Κλάδον τῶν Μαθηματικῶν
Εὑρίσκω Ἐπιστημῶν,
Γραμμένον εἰς τὸ πρόγραμμα
Τοῦ μαθητοῦ — τοῦ λύτου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

199. Στοιχειόγριφος

Ἂν στοιχεῖον ἀλλαχθῇ,
Μία πόλις θὰ χαθῇ
Κ' ἕνα μέταλλον γνωστὸν
Θὰ φανῇ εἰς τὸ λεπτόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λατρευτῆς Κυανολεύκου

200. Ἀρχαῖον Αἴνιγμα

Λύκος ἤσθιε πόδα προβάτου καὶ ὁ ποὺς ἦν αἰγός. Πῶς ἐξηγεῖται τοῦτο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεύκου

201. Συλλαβικὸν Κυβόλιξον

* — * — * = Κράτος Βαλκανικόν.
* — * — * = Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή.
* — * — * = Ρῆμα βαρύτονον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

202. Ἐπιγραφή

Σ Υ Ε Ι Τ Κ
Η Θ Λ Ν Ν Ω
Τ Ε Ε Ο Λ Ν
Ω Ρ Ο Σ Τ Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀτρόμητο Εὔζωνάκι

203. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - ωμο - ηρ - η - οα - ααο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἄβρας τῶν Σπετσῶν

204. Γρῖφος

Η Η Η
Η Η Η κύων τ' Ἄδελ οἱ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Στρατηλάτου τῆς Μακεδονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμαν. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 4

32. Τάκιον (τό, κύων.) — 33. Μετάξι (μὲ τάξι.)—34. Ρῶμος-μωρός —35. Χαλκὶς-χαλκός.

36.
Κ
ΩΡΑ
ΑΘΗΝΑ
ΜΑΡΤΙΟΣ
ΜΥΣΓΗΡΙΟΝ

37. *Μὲ ὅποιο δάσκαλο κατθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς.* (Ἡ ἀνάγνωσις, ἐκ τῆς κάτω δεξιᾶς γωνίας, κάμνει τὸν γῦρον τοῦ σχήματος καὶ προχωρεῖ ἑλικοειδῶς πρὸς τὸ μέσον.)

—38—42. Διὰ τοῦ Μ: *νόμος, μάγος, μάρκα, Μῆλος, λέμβος.*—43. Κάλλιο ἀργὰ παρὰ ποτέ.—44. Ὁ ἔγχελυς εἶνε ἰχθὺς (ο ἐν χ'-ἐλ εἰς ιν-ἐιχθ' εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΔ' — 51]

ΣΜΥΡΝΑΙΟΙ *συμπολῖται!* στὸ δημοψήφισμα τῶν ψευδωνύμων ζητῶ τὴν ψῆφον σας. **ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ**

[ΙΔ' — 52]

Ἡ **"ΚΡΗΤΗ,,** *εἰσερχομένη διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ Δημοψήφισμα, σᾶς ὑπενθυμίζει τὰ συμπαθέστατα ψευδώνυμά της*: ***Ἀκακία, Δοξασμένος Ρῆγος, Εὐγενικὴ Ψυχή, Ἔφεδρος Μπιμπίκος, Κόλμα, Λατρευτὴ Κυανόλευκος, Λορελάϊ, Μινώνα, Προαφιλὴς Ἀνάμνησις, Υἱὸς τῆς Θέτιδος.***

[ΙΔ — 53]

Ἀνταλλάσσω χαρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ καλλονάς. Διεύθυνσις: — *Λάτρις τῶν Ἀνθέων*, χωρίον Στραπουριές, εἰς Ἄνδρον.

[ΙΔ' — 54]

Γενομένων νέων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: *Πανελλήνιος Πόθος*, Ἀντιπρόεδρος: Γλαῦκος Βαλδασερίδης, Γραμματεύς: *Γιγαντομάχος Ἕλλην*, Ταμίας: *Πανελλήνιος Πόθος*, Σύμβουλοι: *Βουλγαροφάγος, Εὔζωνος, Λίνα Εὐαγγελίδου, Αἱματόβρεκτος Κύπρος*, Ἐπίτιμος πρόεδρος: *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*. — Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ ἐξάμηνος φρ. 1,25, Διεύθυνσις: Ξένδον Κ. Λυσιώτην, Λάρνακα (Κύπρου).

[ΙΔ' — 55]

Ζήτω ἡ *Πανελλήνιος Ἕνωσις* καὶ οἱ λοιποὶ ὑποψήφιοι τῆς «***Ἑνώσεως***». ***Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*** μὲ 100 φίλους της.

[ΙΔ' — 56]

Ἐξασφαλίζετε ἐπιτυχίαν ἐκλογέως ψηφίζοντες τὸν **ΓΙΓΑΝΤΟΜΑΧΟΝ ΕΛΛΗΝΑ**, ὑποστηριζόμενον ὑπὸ τῆς τετραπλῆς.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 17ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 153.)

ΑΘΗΝΩΝ: Ρηγγίνα Ν. Ἀλιβιζάτου Κ. Ν. Ἀλιβιζάτος, Ἀγνὴ Σπηλιοπούλου Χαρ. Π. Τσονόκουλος, Ι. Ν. Ζαγανιάρης, Θδ. Ν. Καλλίνικος, Ταμτὰν-Τικτὴς Ἀσπασία Α. Πυλαρινοῦ, Ν. Σ. Κοντσουβέλης, Γιαν. Δ. Ἀλεξόκουλος
ΑΜΑΛΙΑΔΟΣ: Γκολφ. Θ. Ἀγγούρης.
ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Κορούζος.
ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ: Ἥρως τῆς Τζουμαγιᾶς.
ΒΕΛΚΑΣ: Ἀριάδνη Μ. Σταυριδοῦ.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Διαπάκης.
ΘΗΒΩΝ: Σωκρ. Ν. Παυλίνος.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Δούξ ντὲ Μπουγιόν, Π. Βράσκος, Παῦλος Χ. Παπαδόπουλος.
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Διον. Φωτόπουλος
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἰωαν. Π. Καχρίλας.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Μαρία Ι. Γεδαρῆ.
ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ: Π. Γ. Ἐξακουστός.
ΜΙΤΥΛΗΝΗΣ: Γαλανὴ Σημαία.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἄνδρ. Σπ. Βασιλείου, Α. Ι. Τερζάκης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Μεγάλη Ἑλλὰς (δὶς) Γεωρ. Τσούλης.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελαμάτης.
ΣΥΡΟΥ: Ἰωαν. Ν. Μωραΐτης, Ἀρ. Δ. Ξανθόκουλος.
ΥΔΡΑΣ: Ἐμμ. Κ. Σκουζᾶς, Ἑλένη Δ. Δεβελέκου, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς δύο ΓΚΟΛΦΙΝΟΣ Θ. ΑΓΓΟΥΡΗΣ ἐν Ἀμαλιάδι καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΚΑΧΡΙΛΑΣ ἐν Κερκύρᾳ. οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἀπὸ 1ης Μαΐου διὰ τρεῖς μῆνας.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2554